కథా కౌముది

సమయం

రవి కొప్పరపు

అన్ని సంఘటనలు ఒకేసారి జరగకుండా ఆపేదే...... 'సమయం'

–విశ్వం

★★★★★★★

సాయంత్రం దాటి చీకటి పడుతోంది. సూర్యుడు దాదాపు అస్తమించి, 'ఇంక సెలవు ఇవాల్టికి ' అనేలా మెల్లగా కనుమరుగౌతున్నాడు. నేను పొడుగు కుర్చీలో కాళ్ళు జాపి కూర్చొని కనుచూపు మేర వరకు నా చుట్టూ ఉన్న విశాలమైన భూమిని చూస్తున్నా. ఎక్కడా చెట్లుగాని, పొదలు గాని లేవు. అంతా పరుచుకుని ఉన్న గడ్డి మైదానం...మైళ్ళ కొద్దీ..అంతా శూన్యమే, నా మెదడులులో లాగ.

నా పదేళ్ళ కొడుకు, నా అశ్వని, చనిపోయి రెండు నెలలైంది. ఇంకా కళ్ళముందు ముందు ఉన్నట్టే అనిపిస్తోంది. అసలు ఇంత జరిగాక నేను తట్టుకొని ఇంకా ఎలా బ్రతికున్నానో, ఎందుకు బ్రతకాలో తెలియట్లేదు. ఎప్పుడూ అమాయకత్వమైన మొహంతో, నా చుట్టూ తిరిగే, నా చిన్న ప్రాణం...నా అజాగ్రత్త వల్ల, నా మూలంగా కళ్ళముందే నీటిలో మునిగిపోతున్నప్పుడు 'అమ్మా ' అని అరుస్తూ ...

"కల్పనా, ఇంకా ఇక్కడే కూర్చున్నావా? కిందకు వెళ్దామా, భోజనం చేసి అలా ఊళ్ళోకి వెళ్ళొద్దాం" అన్నారాయన. నేనేమీ సమాధానం చెప్పలేదు. చెప్పదలుచుకోలేదు, చెప్పడానికీ ఏమీ లేదు. నా దగ్గరకొచ్చి మెల్లగా నాభుజం మీద చెయ్యేసారు. అయినా నాలో చలనం లేదు. మోకాళ్ళ మీద కూర్చుని నా చెవి దగ్గరకొచ్చి "పద, బయటకెళ్తే కాస్తయిన ఆలోచనల నుండి మార్పుంటుంది" . తల తిప్పి చూసాను. కళ్ళ నుండి జల జలా నీళ్ళు. నన్ను దగ్గర తీసుకొని హత్తుకున్నారు. కొద్ది క్షణాలయిన తరువాత మళ్ళీ "పద, నాతో రా. మరీ ఇలా ఏడిపించను లే" కొంచెం పరిహాసం చేసారు. మెల్లగా లేచి ఆయనతో పాటు వెళ్ళాను.

★★★★★★★★

నేను జెనీవాలో లార్జ్ హ్యాడ్రాన్ కొల్లైడర్ లో సీనియర్ భౌతిక శాస్త్రవేత్తగా పని చేస్తుండగా, ఆ సంస్థ డైరెక్టరు, దాని బోర్డు మెంబర్లు నా పని నచ్చి నన్ను డిప్యుటీ డైరెక్టరు గా నియమించారు. చాలా పెద్ద ప్రమోషను. అ స్థానం కోసం ఎందరో ఉద్ధండులు పోటీ పడితే చివరకు అనూహ్యంగా నాకు దక్కింది. ఇక నుండి ఆ కొల్లైడర్ దినసరి వ్యవహారాలు, ఎలాంటి ప్రయోగాలు చెయ్యాలో, ఎప్పుడు చెయ్యాలో ఇవన్నీ నా కనుసన్నల్లోనే జరుగుతాయి. మీరు వినే ఉంటారు దీని గురుంచి. 2013 లో 'హిగ్గ్స ' బోసాన్ అనే సూక్ష్మమైన పధార్థాన్ని మా ప్రయోగం కనుక్కుందని నోబెల్ బహుమతి ఇచ్చారు. అప్పట్లో చాలా గొడవే జరిగింది ఈ ప్రయోగం గురుంచి. ఇది చేస్తే భూమి అంతమైపోతుందని, వినాశనం వస్తుందని, ఏదేదో అన్నారు. దురదృష్టవశాత్తు కొంతమంది ఈ భయంతో ఆత్మహత్య కూడా చేసుకున్నారు. ఇలాంటివి ఏవీ కాలేదు కాని, కొన్ని కొత్త విషయాలు తెలిసాయి. అందులో ముఖ్యమైన దేవిటంటే, మా ప్రయోగంలో కొన్ని అణువులు కాలం లో ప్రయాణించినట్టు మేము అనుకున్న దానికంటే ఒక సెకను ముందే జననించాయి. ఇంక దాని గురుంచి ఏళ్ళ తరబడి ప్రయోగాలు మొదలెట్టాం. కొత్త ప్రమోషను వచ్చిందని మా బాబు అశ్విని, మా వారు, నేను శలవలు మీద జెనీవా సరస్సు దగ్గరికి విహారయాత్ర కి వెళ్ళాం. అప్పుడే అనుకోకుండా.....

మా డైరెక్టరు నన్ను నా ఇష్టం వచ్చినప్పుడు, నా మనసు కుదురుగా ఉన్నప్పుడు నన్ను మళ్ళీ ఆఫీసుకు రమ్మన్నారు. రెండు నెలలైంది. ఇంకా తేరుకోలేదు. చివరకి మా వారు నన్ను ఎలాగోలాగ ఒప్పించి, ఇంట్లో అలానే కూర్చుని, వేరే వ్యాపకం లేకపోతే నేనిలానే కృంగిపోతానని, మా డైరెక్టరుతో మాట్లాడి ఆఫీసు పని ఇమ్మన్నారు. ఆయన కూడా నాకోసం ఎదురుచూస్తున్నారట. ఏళ్ళ తరబడి చేస్తున్న మా ప్రయోగలు ఒక కొలిక్కి వచ్చాయని, అది విశ్లేషించడానికి నా కోసం ఎదురు చూస్తున్నారని, ఎలా నన్నడగాలో తెలియక సతమతమవుతుంటే, అనుకోకుండా మా వారే ఆయన్ని కలిసారని, నేను మళ్ళీ జాయినయితే అందరికీ మంచిదని ఆయనన్నారు. నేను ముందు ఏమీ జవాబు

చెప్పలేదు. అలానే మౌనంగా కూర్చున్నా. దాదాపు రాను ఇంక అని చెప్పడానికే నిర్ణయించుకున్నా. వెళ్ళి ఏంలాభం? నేను మనసు పెట్టలేను, దానివల్ల వాళ్ళకి ఉపయోగం లేదు. అసలు ఏదైన ఇంక చేసి ఏం లాభం?

అదే చెప్పా మా డైరెక్టరుతో. ఆయన నాతో ముందు డేటా చూడమని, అప్పటికి ఆసక్తి లేకపోతే అర్థంచేసుకుంటామని చెప్పారు. అంత పెద్దాయన మరీ అడుగుతున్నారు. సరే చూద్దామనుకున్నా. కాని ఏమాత్రం నామీద నాకు నమ్మకం లేదు. అసలు ఆసక్తి ఉంటే కదా. నా ప్రాణం సగం పోయింది అశ్వనితో పాటు. మిగతావన్నీ అనవసరం. డైరెక్టరు గారి దగ్గర శెలవు తీసుకొని కింద రిసెప్షను దగ్గర నాకోసం కాచుకొని ఉన్న మావారి దగ్గరికెళ్ళా.

"సో, ఏవయ్యింది?"

నిట్టూర్చి అన్నా " నన్నేదో డేటా చూడమంటున్నారు. నాకస్సలు ఇంటరెస్టు లేదు.....నా వల్ల కాదు"

నన్ను దగ్గరగా తీసుకొని అన్నారు, " వెంఠనే వద్దులే, నీ టైము నువ్వు తీసుకో".

ఇద్దరం ఇంటికి బయల్దేరాం. ఎందుకో ఆ చివరి మాటలు నా మెదడులో మళ్ళీ, మళ్ళీ వినిపిస్తున్నాయి.

★★★★★★★★★★★★ ★

మా డైరెక్టరు గారితో మాట్లాడిన వారమయ్యిన తరువాత ఇంట్లో సామాన్లు సర్దుతుంటే, డోరు బెల్లు మోగింది. వెళ్ళి చూస్తే నా టీములో పని చేసే జూనియర్ సైంటిస్టు ఫ్రాంక్. నేనంటే బాగా గౌరవం. మంచి తెలివైనవాడు. నాకున్న నమ్మకస్థుల్లో అతను ముందుంటాడు. కొంచెం సిగ్గు, మంచి మనిషి. పనిలో మాత్రం ఎలాంటి తేడాలు రానీడు. మిస్టర్ పర్ఫెక్ట్. లోపలికి రమ్మన్నాను. కూర్చున్న తరువాత పొడి, పొడి గా ఏదో మాట్లాడాడు. ఏం మాట్లాడితే ఏమనుకుంటాననేమో. రెండు నెలలుగా ఏ విధంగా నన్ను కలుసుకోవాలో తెలియక, సతమతమయ్యాడట.

"నటాషా బాగుందా?"

తలూపాడు. నిశ్శబ్దం మా ఇద్దరి మధ్య.

"మీతో ఒక విషయం చెప్పాలి"

ఏంటి అన్నట్టు చూసా.

"మీరు తొందరగా జాయిన్ అయ్యితే మంచిది. లేదంటే.....లేదంటే డైరెక్టరు గారు వేరెవర్నో మీ స్థానంలో తీసుకుంటారట, మిమ్మల్ని రిజైన్ చెయ్యమని అడగొచ్చు."

ఇదేమీ భూమి బద్దలయ్యే విషయం అనిపించలా నాకు. ఆయన పొజిషన్ నుండి చూస్తే కరక్టే కదా. ఎంతకాలం నా గురుంచి కాచుకు కూర్చుంటారు? నేనసలు ఏంచేస్తానో నాకే తెలియదు. అంతా అగమ్యగోచరంగా ఉంది. ఇంక ఆయనకేంచెప్తాను?

"మీరు ఆయనిచ్చిన డాటా చూసారా?" అడిగాడు ఫ్రాంక్.

ఒహో, అదొకటుంది కదా.. లేదని చెప్పాను.

"మీరు చూస్తానంటే మీకొక నమ్మకశ్యం కాని విషయమొకటి ఆ డాటా లో ఉంది.",

నేనర్థం కాకుండా చూసాను.

తటపటాయిస్తూ, చిన్నగా మాట్లాడుతూ అన్నాడు, "మీకు గుర్తునండే ఉంటుంది. ఇంతకుముందు మనం చేసిన ప్రయోగాల వల్ల కొన్ని అణువులు కాలం లో ప్రయాణించినట్టు కొన్ని ఆధారాలు కనిపించాయి, కదా?"

అవునన్నట్టు తలూపాను.

"ఇప్పుడు అవి కేవలం చిన్న, చిన్న సూక్ష్మ పథార్థాలకే కాదు, మనలాంటి వాళ్ళకి కూడా కాలంలో ప్రయాణించే వీలుండొచ్చని అనుకుంటున్నాము. మనమొక మషీను తయారు చేసి ఒక మనిషిని కూర్చోపెడితే అందులో, అతను లేదా ఆమె ఆ మెషీనులో కాలంలో ప్రయాణించొచ్చేమో. బయటవాళ్ళకు మామూలు సమయం గడుస్తూ ఉంటుంది కాని, అందులో కూర్చున్నవాళ్ళు ప్రయాణించి మళ్ళీ సరిగ్గా మన కాలంలోకి రావచ్చొని అనుకుంటున్నాము. "

ఇంటరెస్టింగ్. ఒకరకంగా టైం మెషీనన్నమాట.

అది సరే, ఇవన్నీ నాకెందుకు చెప్తున్నాడు ఫ్రాంక్? అదే అడిగా.

"మీరొస్తే, ఆ మెషీను తయారి ప్రారంభిస్తే మీకు పనిన్నట్టు ఉంటుంది, ప్రపంచానికీ కొత్త విషయం తెలిసినట్టు ఉంటుంది."

కొద్ది క్షణాలాగి అన్నాడు " మీరెంత బాధలో ఉన్నారో తెలుసు. మీకు ఇది చెప్పడంలో ఇంకో ఆలోచనుంది నాకు."

ఏమిటన్నట్టు చూసా.

తటపటాయిస్తూ మెల్లగా అన్నాడు, "మీ...మీ బాబు ని రక్షించుకునే అవకాశం ఉండొచ్చు"

ఒక్కసారిగా కరెంటుషాకు కొడితే ఎలా ఉంటుంది? ఆగిపోయిన గుండె ఒక్క సారిగా కొట్టుకోవడం మొదలయ్యితే?

"సాధ్యం అవుతుందో లేదో తెలియదు, కాని మన డాటా మీరు చూస్తే అందరికీ మంచిదని అనుకుంటున్నా" నా వంక చూస్తూ అన్నాడు ఫ్రాంక్.

నేను స్థాణువులాగ కూర్చుని చెప్పడానికి మాటలు రాక అతని వంకే చూస్తున్నా. అతను చెప్పింది ఏంటో వెంఠనే అర్థమయ్యింది. కాలంలో ప్రయాణించి నా బాబు ని రక్షించికునే అవకాశం. అందుకు కాదు నేను షాకయ్యింది. ఈ ఆలోచన తల్లినయిన నాకెందుకు తట్టలేదని...

"నేను నా కంప్యూటర్ లో డేటా తెచ్చాను. మీకు ఓపిక, ఆసక్తి ఉంటే ఒక సారి చూద్దాం. మరీ మీ టైము ఎక్కువ తీసుకోను" అనాడు ఫ్రాంక్.

నేను తేరుకొని తలూపాను. ఒక రకమైన ఉద్వేగం, ఆశ, సంశయం అన్నీ కలిపితే ఎలాఉంటుంది?ల్యాప్ టాప్ తీసుకొచ్చి డాటా బయటికి తీసి, ఇద్దరం చూస్తున్నాము.

చూసిన పావుగంటకే నాకర్థమయ్యింది. ప్రాణం లేచొచినట్టయింది. నేను పట్టరాని ఆనందం తో ఒక్కసారిగా లేచి నుంచుని ఎగరబోయి, ఫ్రాంక్ ని చూసి, తమాయించుకొని "చెయ్యొచ్చు" అని మెరిసే, నీళ్ళు నిండిన కళ్ళతో చూసా. ఫ్రాంక్ కి కూడా నోట మాట రావడం లేదు. కంప్యూటర్ స్క్రీన్ వంక చూస్తూ అన్నాడు.

"ఎలా ? ఆ అణువులు ఒక్క సెకను ముందరే వచ్చాయి. మనలాంటి పెద్ద 'పథార్థాలు ' వెళ్ళాలంటే ఎంతో శక్తి ఖర్చవుతుంది. అంత శక్తి మనం తయారుచెయ్యలేము"

నేను వెంఠనే అందుకున్నా " మనం తయారుచెయ్యక్కర్లేదు, హిగ్స్ బోసాన్ శక్తి పరిధిలోనే పని కానియచ్చు. అసలు ముందు చిన్న, చిన్న జంతువుల్ని ఆ మషీనులో పంపి ఎంత శక్తి కావాలో అంచనా వెయ్యాలి. దానికి తగట్టు పరికరాలు తయారు చెయ్యాలి, ..." చెప్పుకుంటూ పోతున్నా.

ఎంతసేపు గడిచిందో తెలియదు కాని, తలుపు తాళం తీస్తున్న చప్పుడైతే ఎవరని చూస్తే మా వారు. టైము చూస్తే సాయంత్రమయ్యింది. అంటే కనీసం నాలుగైదు గంటలు ఈ డాటా గొడవలో పడి మేమిద్దరం టైము చూసుకోలేదు. మా వారు ఫ్రాంక్ ని పలకరించి, ఒక్క క్షణం అక్కడే నిలబడి నా వంక చూసారు. ఆయన మొఖంలో ఆశ్చర్యం. ఏదొ అనబోతుంటే, "తరువాత చెప్తా" అన్నాను. నా దగ్గర కొచ్చి నన్ను గట్టిగా కౌగిలించుకున్నారు.

ఫ్రాంక్ కూడా నటాషా ఎదురు చూస్తుందని చెప్పి శెలవు తీసుకున్నాడు. నాకెందుకో ఫ్రెష్ గా అనిపించింది. చాలా కాలం తరువాత పెద్ద బరువు దిగినట్టు భావన. లేచి డిన్నరు రెడీ చేసి ఇద్దరం తిన్నాము. ఆయనతో ఈ రోజు జరిగిన దాని గురుంచి మాట్లాడుతూనే ఉన్నా. రాత్రి పడుకోబోయేముందు అన్నారాయన.

"ఈ రోజు కొంచెం మామూలయ్యినట్టున్నావు"

నేను వెంఠనే ఏమీ అనలేదు, కొద్ది సేపైన తరువాత

"నేను అశ్విని ని మర్చిపోవడానికి ప్రయత్నిస్తున్నానా?" అనడిగా.

ఆయన నా పక్కకి తిరిగి "ఛా, ఛా,...అలా అని ఎందుకనుకుంటున్నావు? "

"మరీ విషయం నాకెందు తట్టలేదు?"

"కొన్ని సార్లు మనం తీరని బాధలో ఉంటే సమస్యలకి పరిష్కారాలు దొరకవు. అసలు మనకు ఏదీ పట్టదు. అందుకే మనకు ఆసక్తి లేకపోయినా కొంచెం అందరితో కలుస్తూ ఉంటే ఏదో ఒక విషయం తోస్తుంది".

ఆలోచిస్తూ అనుకున్నా...కదిలే కాలం అన్ని గాయాల్ని నయంచేస్తుందేమో.

★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★

తరువాత రోజు ఉదయం వెంఠనే డైరెక్టరు గారి ఆఫీసుకెళ్ళి ఈ రోజే జాయినవుతున్నానని చెప్పి, ప్రాజెక్టు వివరాలు కనుక్కోవడానికి ఫ్రాంక్ తో పాటు నా టీముని కలవాలని చెప్పాను. నేను ఫ్రాంక్ ని కలిసానని చెప్పలేదు. ఎందుకంటే ఫ్రాంక్ ఆ డేటా ని ల్యాబ్ నుండి బయటకి తీసుకురాకూడదు. తన ఉద్యోగం ఊడుతుంది. తన ఉద్యోగాన్ని పణంగా పెట్టి నా కోసం ఆ డేటా తీసుకొచ్చాడు. పైగా అతను తెచ్చింది మొత్తం కాదు, కొన్ని కీలకమైన డేటా మాత్రమే. ఇప్పుడు ల్యాబుకొచ్చాను కాబట్టి మొత్తం చూడచ్చు.

ఆ రోజు నుండి కొన్ని నెలల వరకు కాలం లో ప్రయాణించే మెషీను డిజైను వేసి, దానికి తగ్గ పరికరాలు తీసుకొచ్చి, అవన్నీ జోడించి ఒక నమూనాన్ని తయారు చేసాము. ముందర అనుకున్నట్టు ఒక చిన్న జీవిని (ఒక ఎలుకని) పంపాలని నిర్ణయించుకున్నాము. అన్ని టెస్టులు చెయ్యడానికి ఇంకో నెల పట్టింది.

ఇంక మెషీనులో ఎలుకను పెట్టే సమయమొచ్చింది, అన్ని పరీక్షలు అనుకున్నట్టే జరిగాయి. ఇంక ఆ ఎలుకని పంపడమే తరువాయి. ఇది నాకు చాలా పెద్ద విషయం. ఇది కాని సరిగ్గా జరిగితే, మనుషుల్ని పంపడం ఎంతో కాలం పట్టదు. అంటే కాలంలో ప్రయాణం చెయ్యడం చాలా వరకు సాధ్యమవ్వచ్చు. నా మటుకు నాకు ఎంత త్వరగా ఆ మనుషుల్ని పంపే మషీను తయారు చేసి, అందులో వెళ్ళి నా బాబు ని....

"కల్పనా, రెడీయేనా?" డైరక్టరుగారి మాటలకి ఈ లోకంలో పడ్డా.

"యస్, రెడీ.." అని ఫ్రాంక్ వంక చూసి తలూపాను.

ఫ్రాంక్ మీట నొక్కాడు. ఆ మషీను చిన్నగా రొదలాంటి శబ్దం చేస్తూ మొదలయ్యింది. కొంచెం సేపటికి దాని చుట్టూ తెల్లని, అత్యంత కాంతివంతమైన వెలుతురు తయారవ్వడం కనపడింది. ఆ కాంతి ఆ మషీను చుట్టూ

తిరగడం మొదలెట్టి, వేగమందుకుంది. అందులో ఉన్న ఎలుక మాత్రం ఇవేమీ పట్టనట్టు అలా కూర్చుని అటూ ఇటూ చూస్తోంది. ఎలుకతో పాటు ఒక చిన్న డిజిటల్ గడియారం కూడా పెట్టాము. ఈ ఎక్స్పెరిమెంటు అయ్యిన తరువాత ఆ గడియారాన్ని, మా ల్యాబులో ఉన్న గడియారాన్ని పోల్చి ఎంత టైము తేడా ఉందో చూసి, ఎంతకాలం ఆ ఎలుక కాలంలో (భూత కాలంలో) ప్రయాణించిందో తెలుసుకుంటాము. అదీ ఈ ప్రయోగ లక్ష్యం.

కొద్ది క్షణాలయ్యిన తరువాత, ఆ మషీను మొత్తం కాంతితో నిండిపోయింది. అలా నిండిపోయిన ఒక్క సెకను తరువాత మొత్తం కాంతి అంతా మాయమయ్యిపోయింది ఒక్కసారిగ. అంతా నిశ్శబ్దం. మషీను రొద మెల్లగా మోగుతూ తగ్గుతూ ఆగిపోయింది. మా అందరి దృష్టి ఆ ఎలుక మీదే. బ్రతికుందో లేదో నని.

అది నింపాదిగా అటూ, ఇటూ చూస్తోంది. అసలేమీ జరగనట్టు. మాకు సందేహం కలిగింది. ప్రయోగం పనిచెయ్యలేదేమో. మషీను ఒక్క సెకను తరువాత ఎందుకు ఆగిపోయింది? మేమేమీ ఆపలేదు. నాకు గుండెల్లో గుబులు. ఇంక మనుషుల్ని పంపడం సాధ్యం కాదేమో?

అందులో ఉన్న గడియారం వైపు చూసాం. అది డిజిటల్ క్లాక్. టైము తో పాటు, రోజు, నెల, సంవత్సరం అంతా చూపిస్తుంది. అది చూసి మాకర్థం కాలేదు. అందరికీ అయోమయం. ఒక్క సెకను మాత్రమే ఆ ఎలుక కాలం లో ప్రయాణిస్తే మా ల్యాబులో ఉన్న టైము, ఆ ఎలుక టైము ఒక్క సెకను అటూ ఇటూ ఉండాలి. ఒక్క సెకను లేటయ్యితే అది భూత కాలంలోకి వెళ్ళి వచ్చిందన్నమాట. ఒక్క సెకను ముందరుంటే భవిష్యత్తు కాలంలోకి వెళ్ళి వచ్చిందన్నమాట.

దాని గడియారంలో ఒక్క సెకను లేటుగా చూపిస్తోంది. అంటే భూతకాలం లోకి వెళ్ళి వచ్చుంటుంది. అది కాదు సమస్య. దాని రోజు, నెల, సంవత్సరం అన్నీ సున్నాలు చూపిస్తున్నాయి.

డిజిటల్ క్లాకు లో సున్నా నుండి తొమ్మిది వరకు అంకెలుంటాయి. చూపిస్తే ఈరోజు తేదీ, నెల, సంవత్సరం చూపించాలి. వెళ్ళేటప్పుడు అదే పెట్టి పంపించాము. మరి ఇదేంటి సున్నాలు?

తర్జనభర్జనలయ్యిన తరువాత, మళ్ళీ ప్రయోగం చేసాము. ఈ సారి అదే తంతు. తేదీ, నెల, సంవత్సరాలన్నీ సున్నాలే, ఒక సెకను తేడాతో. ఆ ఎలుక మాత్రం భేషుగ్గా ఉంది.

కొన్ని నెలల పాటు ఎంత పరిశోధన చేసినా కారణం తెలియట్ల. ఏం జరుగుతోంది? ఎలుక బానే ఉంది, ఆ మషీనులో టైము కి ఏదో జరుగుతోంది. మనం ఎన్ని పరికరాలు పెట్టినా, ఏం జరుగుతోందో ఆ ఒక్క క్షణం లో తెలియట్ల. పోనీ ఒక వీడియో కెమెరా పెట్టాము, కనీసం రికార్డు చెయ్యొచ్చని. తీరా చూస్తే ఆ రికార్డింగు డిస్కు అంతా

నిండిపోయింది ఆ ఒక్క సెకనులో. అంతా ఏదో కటిక చీకటి రికార్డింగు. దాని బ్యాటరీ కూడా ఎంతో సేపు రికార్డింగు చేసినట్టు మొత్తం పోయింది.

ఒక రోజు ఫ్రాంక్ తో మాట్లాడుతూ నిట్టూరుస్తూ అన్నా, "లాభం లేదు. మనమే వెళ్ళాలి"

"మనమంటే?"

"అంటే మనుషులు. ఈ పరికారాలు, ఎలుకలు, పిల్లులు తో పనవ్వదు. ఏం జరుగుతుందో చూడాలి" అన్నానేను.

"ప్రమాదమేమో, ఏమవుతుందో తెలియదు కదా. ఇంకొన్ని టెస్టులు చేస్తే?" అన్నాడు ఫ్రాంక్.

నేను తల విదిల్చి అన్నా, " ఆ ఎలుక బానే ఉందిగా. ఇప్పటికే ఒక పదిసార్లు పంపాము దాన్ని. ఎలుక వేరు, నేను వేరు. "

దిగ్భ్రాంతి తో నా వైపు చూసాడు ఫ్రాంక్.

"అవును ఫ్రాంక్, నేనెళ్ళాలి అందులో" అన్నా.

"ఇప్పుడు కాదు, కొంచెం ఆగండి. ఇంకొన్ని టెస్టులు..." అని ఫ్రాంకంటుంటే నేనడ్డుకొని

"ఇంకే టెస్టులు చేస్తాం? ఇన్ని నెలలు చేసిందేంటి? ఈ ప్రాజెక్టు నేను మొదలుపెట్టి సంవత్సరన్నర అయ్యింది, ఇప్పటి వరకు చేసిందేంటంటే ఒక ఎలుకని పంపించాం. అంతే"

"డైరెక్టరు గారు ఒప్పుకోరు" ఫ్రాంక్ సందేహిస్తూ అన్నాడు.

"ఆయన ఒప్పుకోవచ్చు. మన పరిశోధన లో పురోగతి లేదు. ఒక మనిషిని పంపించడం అత్యవసరమని, అదీ కేవలం ఒక్క సెకనే అని , దాని మూలంగా ప్రపంచానికి, మానవాళికీ చాలా ఉపయోగమని చెప్తా. మొదట రోదసి లోకి పంపించినప్పుడు, కోతులు, కుక్కల్ని పంపించి, చివరికి మనుషుల్ని పంపించారు. కొంత మంది దురదృష్టవశాత్తు ఆ ప్రయత్నం లో పోయారు. కాని దాని మూలంగా ఆస్ట్రోనాట్ లని పంపడం ఆపలేదు కదా? చంద్రమండలం మీద మానవుడు దిగే దాక వెళ్ళాం. ఇంకొన్ని సంవత్సరాలల్లో అంగారక గ్రహానికి కూడా వెళ్తున్నాం. ఇవన్నీ జరగడానికి ముందు మొట్టమొదటిసారి ఒక మనిషిని ధైర్యం చేసి పంపాం కదా?"

అంతా విని ఫ్రాంక్ అన్నాడు, "మీరు మానవాళి కోసమే వెళ్తున్నారా?"

ఆ ప్రశ్న ఊహించనిది కాకపోయినా, ఫ్రాంక్ అడగడం ఆశ్చర్యమేసింది. అలోచించి మెల్లగా అన్నా,

"ఆ ఒక్క సెకనులో ఏం చెయ్యగలను? చాలా తక్కువ వ్యవధి. టైము లేదు"

★★★★★★

ఇంకో ఆర్నెల్లు పట్టింది డైరెక్టరుగారిని ఒప్పించడానికి, పర్మిషన్లు తీసుకోవడానికి, గవర్నమెంటు నుండి అనుమతి తీసుకోవడానికి. ఆ మెషీను ని మనుషలకి సరిపడే విధంగా తయారుచెయ్యడానికి ఇంకో ఏడాది పైనే పట్టింది. దాదాపు రెండేళ్ళ తరువాత నేను, ఆ మషీను సిద్ధమయ్యాము.

మెషీనులో ప్రయాణించే రోజువచ్చింది. మా వారు మెల్లగా నా దగ్గరకొచ్చి నా చేతులు పట్టుకున్నారు,

" జాగ్రత్తగా ఉంటావు కదా?"

నేను చిన్నగా నవ్వి "మీరు జాగ్రత్త" అనన్నాను.

ఇద్దరం ఏమీ మాట్లాడలేదు కొన్ని క్షణాలు.

దూరం నుండి ఫ్రాంక్ నా వైపు చూసి చెయ్యి ఊపాడు. నేనూ ఊపి, మావారిని కౌగిలించుకొని మెషీను లోకి వెళ్ళాను.

మెషీను తలుపు మూసుకుంది. కొన్ని నిముషాల పాటు అంతా చెక్ చేసి, బయట కంట్రోల్ రూముతో మాట్లాడి సిద్ధమయ్యా.

మెషీను ఆన్ చేసారేమో, మెల్లగా చిన్న రొద మొదలయ్యింది. బయట ఏమీ కనిపించట్లేదు నాకు, తలుపు వేసేసారు కాబట్టి. కొద్ది క్షణాలయ్యిన తరువాత ఆ మెషీను లోపలున్న గోడ మెల్ల, మెల్లగా పారదర్శకంగా మారుతోంది. అంటే మొత్తం ఒక గాజు తో చేసిన గోడలో నుండి బయటకు చూస్తున్నట్టు ఉంది.

కొద్ది సేపటికి చుట్టూతా అంతా పారదర్శకంగా మారింది. నేను మషీను లోపల గాలిలో తేలుతున్నట్టు ఉంది. కాని చుట్టు పక్కల చూస్తున్నవి అర్థం చేసుకోవడానికి నాకు కొన్ని క్షణాలు పట్టింది.

నేనున్న మెషీను బయట కాలం చాలా వేగంగా ముందుకు నడుస్తోంది. మా ల్యాబు లో మనుషులు ఒక వీడియో రికార్డుంగు ని ఫాస్టు ఫార్వార్డు చేస్తే ఎలా నడుస్తారో అలా కదులుతున్నారు. కొంతసేపటికి ల్యాబు మాయమయ్యి, దాని ప్రదేశంలో ఏదో బిల్డింగు కనపడింది. కార్లు, వాహనాలు లాంటివి చక చకా పరిగెడుతున్నాయి. ఇంకొద్ది సేపటికీ అవి కూడా పోయి, విశాలమయిన భూమి, భూకంపాలు, నదుల ప్రవాహన కనిపిస్తున్నాయి. అవి కూడా ఏదో అర్జెంటు పని ఉన్నట్టు బరబరా కదులుతున్నాయి, మారుతున్నాయి.

నాకు అర్థం అయ్యింది, నేను ఈ మషీనులో పాత కాలంలోకి వెళ్ళడం లేదు. భవిష్యత్తు లోకి వెళ్తున్నా!! మేమింతవరకు ఈ మషీను కాలం లో వెనక్కి తీసుకెళ్తుందని అనుకున్నాము. కాని ఇది ముందుకు తీసుకెళ్తోందేంటి?? ఏదైనా తప్పు జరిగిందా మా లెక్కల్లో? అసలు తప్పు జరిగితే ఈ మషీనే పని చెయ్యకూడదుగాని, ఇలా ఒకటనుకుంటే ఇంకోటి జరగదు.

మరి ఆ ఎలుక సంగతేంటి? అది కూడా భవిష్యత్తు లోకి ప్రయాణించిందా? మరి ఒక్క సెకను మాత్రమే ఎలా పట్టింది? ఇక్కడ చూస్తేనేమో సంవత్సరాలు, యుగాలు గడిచి, చుట్టూ ఉన్న భూమి రూపు రేఖలే మారిపోతున్నాయి. అసలు నేను మళ్ళీ వెనక్కు వెళ్ళగలనా?

ఇంతలో చుట్టూ ఉన్న భూమి దృశ్యాలు పోయి అంతా ఎండబారినట్టు అయ్యింది. మరి కొద్ది సేపటికి అసలు చుట్టూ ఉన్న నేల కూడా కనిపించలేదు. అంతరిక్షంలో ఉన్నట్టున్నా, దూరంగా సూర్యుడుని అంతరిక్షంలోనుండి చూస్తే ఎలా ఉంటాడొ అలా కనిపిస్తున్నాడు. అలా కొన్ని నిముషాల తరువాత, సూర్యుడు పెద్దగా, ఎర్రగా తయారయ్యి ఒక్క సారిగా కుచుంచుకుపోయి, మిణుకు, మిణుకు మంటూ అతి చిన్న నక్షత్రం లాగా తయారయ్యాడు...ఓహో అంటే దాదాపు నాలుగు వందల కోట్ల సంవత్సరాల కాలం ముందుకు వెళుతున్నానన్న మాట. సూర్యుడు కూడా అంతమయ్యాడు.

అసలు నేను చూట్టూ చూస్తున్నవి నమ్మదగినవేనా? అసలేం జరుగుతోంది? మషీను పనిచేస్తోందో లేదో? బయట ఫ్రాంకు, మా డైరెక్టరు గారు నన్ను బయటికి లాగడానికి ప్రయత్నిస్తున్నారేమో? ఇదంతా ఏమైనా రేడియేషన్ మూలంగా వచ్చే భ్రమ అయ్యుండొచ్చు. దిగ్భ్రాంతికరంగా ఉంది. 400 కోట్ల సంవత్సరాల ముందుకు వెళ్ళడమే? నోట మాట రావడం లేదు.

ఇంతలో ఎమయ్యిందో ఏమో, ఒక్క సారిగా అంతా చీకటయిపోయింది. అలా ఎంత సేపు చూకట్లో ఉన్నానో తెలీలేదు. ఫ్రాంక్ ని, మా డైరెక్టరుని, చివరికి మా ఆయన్నీ పిలిచా...ఎక్కడా జవాబు లేదు. నా ప్రయాణం అయిపోయిందా? నేను నిద్రపోయానా? లేదా ఈ మషీను వల్ల ఏదైనా ప్రమాదం జరిగి నేను ఆసుపత్రిలో ఉన్నానా?? పిచ్చెక్కుతోంది ఏం జరుగుతోందో తెలియక..

ఇంతలో ఒక బ్రహ్మాండమైన కాంతి ఒక్క సారిగా కనపడింది. వెంఠనే దాని నుండి ఏవేవో బయటకు వస్తున్నాయి. అవి మెల్లగా రూపాలి మారి, ఒకదానికొకటి కలిసి పెద్దవయ్యి మెరుస్తున్నాయి. జరిగింది ఒక్క క్షణంలో

అర్థమయ్యింది...అవి నక్షత్రాలు! ఒకొొక్కటి తయారవుతున్నాయి. ఆ నక్షత్రాలు కలిసి గెలాక్సీలు అవుతున్నాయి. కొన్ని నక్షత్రాల చుట్టూ గ్రహాలు తయారయ్యాయి. ఇంతలో ఒక్కసారిగా ఏదో గ్రహం కనపడింది. అప్పుడే తయారయ్యిందేమో, ఉల్కా పాతాలు, అగ్ని పర్వతాలు అన్నీ కనపడుతున్నాయి. ఇప్పుడు అది కూడా పోయి, పర్వతాలు, చెట్లు, చిన్న చిన్న ప్రాణులు...

ఎక్కడో ఒక చిన్న అనుమానమొచ్చింది నాకు...ఆ అనుమానం ఇంకొద్ది క్షణాల్లోనే రుజువయ్యింది. మనుషులు కనపడ్డారు. ఆది మానవులు. తరువాత నాగరికత..యుద్ధాలు...ఇప్పుడర్థమయ్యింది...నేను కాలం లోకి భూమి, సూర్యుడు, విశ్వం అంతమయ్యేవరకు ముందుకు వెళ్ళాను. కాని విశ్వం మళ్ళీ మొదలయ్యింది. అదే రూపు రేఖలతో, అదే సంఘటనలతో, అదే పరిస్థితుల్లో......ఇది మళ్ళీ, మళ్ళీ జరిగే ప్రక్రియ... అందుకే అన్నారేమో విశ్వానికి అంతం, ఆరంభం లేదని. ఒక చక్రానికి ముందు వెనక లేనట్టుగానే, విశ్వానికి కూడా లేదు.

చప్పున ఒక ఆలోచన వచ్చింది..అంతా మళ్ళీ యధాతథంగా జరిగితే, నా అశ్విని సంఘటన కూడా జరుగుతుంది..అంటే, నేను నా బాబు ని రక్షించుకునే అవకాశముంది !

నా చుట్టూ ఉన్న సంఘటనలు జాగ్రత్తగా గమినిస్తున్నా, సరైన సమయం కోసం. అదుగో, మేమందరం జెనీవా సరస్సు దగ్గర... అశ్వని సరస్సు లోకి వెళుతున్నాడు.!! నేను ఒక్క సారిగా కుర్చీనుండి లేచి అశ్వని వైపు పరిగెత్తబోయా. నా మషీను గోడను తాకగానే ఒక్క ఉదుటున ఎగిరి ఎదురు గోడ మీద పడబోయి గాలిలో తేలుతున్నా. ఏదో అయ్యింది. మషీను ఒక్క కుదుపు మీద కదిలి కొంతసేపటికి చిన్న రొద చేస్తూ ఆగిపోయినట్టు ఉంది.

ఇంతలో నా కళ్ళెదుటే అశ్వని నీళ్ళలోకి వెళ్ళడం, మునిగిపోతూ అరవడం, నేను గుండెలవిసేలా ఏడవడం అన్నీ కనపడుతున్నాయి. నేను గట్టిగా అరిచి మాళ్ళీ వెళ్ళబోయాను కాని, మళ్ళీ ఒక్కసారిగా వెనక్కి ఎగిరిపడ్డాను. పిచ్చెక్కిన దానిలా ఆ మషీను గోడ మీద గీకబోయి మళ్ళీ పడ్డాను. ఇంతలో సంఘటనలు మారిపోయాయి. నేను ఇంట్లో ఉండడం, ఫ్రాంక్ రావడం, మాళ్ళీ జాయినవ్వడం, మషీనులోకి ఎక్కడం అన్నీ కనపడుతున్నాయి...

అంటే మళ్ళీ కాలం ముందుకు వెళ్ళి, విశ్వం అంతమయ్యి, మళ్ళీ మొదలయ్యి , మళ్ళీ నా బాబు ని రక్షించుకోవచ్చేమో...ఏడుస్తున్న నా మొహం తుడుచుకుంటూ నా కుర్చీలో కూర్చుని, మళ్ళీ అదే కాల చక్రానికి సన్నద్ధమయ్యా.

ముందర నుంచీ ఒక అనుమానం ఉండేది. అసలు కాలంలో ప్రయాణించి ఇంతకుమునుపు సంఘటనలు మార్చలేమోనని. అశ్వని బ్రతికి ఉంటే నేను ఇలా కాలంలో ప్రయాణించే అవసరమే ఉండేదికాదు. కాని అది ఎంత వరకు నిజమో ఎవరికీ తెలియదు. అసలింతవరకు ఎవరూ కాలంలో ప్రయాణించలేదు. అశ్వని నాతో లేదు. అంతే! అదే నాకు ముఖ్యం. అది సరి చెయ్యాలి. అవుతుందో లేదో తెలియకపోయినా, అయ్యే కొంచెమైనా అవకాశం నేను అస్సలు వదలను.

మళ్ళీ, మళ్ళీ నా అశ్విని నీళ్ళలో చూసి తట్టుకోలేనంతవరకు ప్రయత్నిస్తూనే ఉంటా, ఎన్ని కాల చక్రాలు ముగిసినా. ఎందుకంటే అనంతమైన సమయం నా దగ్గరుంది.

COMMENTS